

A Kincsek között mindig süt a nap

Hétfő, kedd. Esik. Hetek óta esik. Szerda. Esik. Csütörtök. Vajon? És pénteken is. De nem adjuk fel, hiszen terveztünk, előkészültünk, megszerveztük, összejöttünk, csomagoltunk. Holnap nem fog esni, nem eshet!

Idén - május 11-én - tizenegyedik alkalommal rendezte meg Sellye város a kerékpártúrát, és a résztvevők száma még mindig nem csökkent. Hogy mi lehet az oka? Csak találgatni tudok. A Dráva vadsága, a természet közelsége, vagy talán a tömegvonzás? Az biztos, hogy a helyiek kedvessége és a barátságos fogadtatás újra és újra visszatérésre ösztönöz.

Szombat reggel van, kellemes meleg, lehet, hogy kell a naptej? Mikor megérkeztünk Sellyére, már tudtuk, hogy a nálunk lévő esőkabát és pulóver csak felesleges súly lenne.

Az útvonal és a túra hossza évente kicsit módosul, ám vannak bizonyos állomások, melyeknek állandó léte biztonságérzetet ad. Ilyen például a Dráva parton elfogyasztott zsíros kenyér és húsító ital, amit egy háromtagú zenekar tesz színesebbé. Idén is akkora az érdeklődés, hogy a menta-zöld felsőben hömpölygő tömeg lassan, szinte észrevétlenül jut ki a tisztásra, hogy a vendégváróhoz hozzáférjen. Miután elfogyasztottunk mindent, a "zöld-ár" továbbhajtott a gáton.

Nekem van egy kedvenc megálló, Révfallu. Itt olyan rendezett minden, hangulatos, ápoltságos és csinos házak vannak, hogy szívesen időzök a fűzfák simogatása alatt, különösen úgy, hogy most megkóstolhattam a méhek idei gyűjtésének a termését, ami szinte még meleg volt.

Aztán innét is tovább kellett menni, hiszen még a felénél sem tartottunk az útnak. Szentborbásig az út szenvedősebb volt, sehol egy árnyék (régóta szép esős napok!), és a bringa nyerge is elkezdte áldatlan tevékenységét.

Én még nem jártam korábban Szentborbáson, de ezt kár lett volna kihagyni. Dunakanyart már láttam, és most találkoztam (egy) „drávakanyarral” is, gondozott környezetben, játszótérrel, igényesen kialakított pihenőkkel. És itt találkozhattunk a helyiek által bográcsban készített babgulyással is. Igazán nem voltunk éhesek, mert még a szánkban éreztük a zsíros kenyér tetején lévő friss zöldhagyma ízét, de emlékezve a tavalyi ebédre, nem szerettük volna kihagyni.

Míg a zöld csapat a fesztiválsátorban, a Dráva parton, az árnyékos pihenőkben, vagy csak a fűben ülve fogyasztotta az ebédet, a színpadon - idén első alkalommal - kihirdették a különdíjasokat. Három kategóriát ismertek el, a legfiatalabb és a legidősebb résztvevőt, illetve a legextrémebb járműt, ami egy házilag készített fekvőbicikli volt.

Szentborbásra érkezésünkkel és távozásunkkal is szorgalmasan dolgoztak a rendőrség munkatársai. Na, nem bűneset vagy baleset történt, dehogyan! A kerékpárokat gravírozták, közlekedési tesztet adtak a bátrabbaknak, és apróbb ajándékkal ismerték el az ügyesebbeket.

Utolsó szakasz. Kár. De nem baj, hiszen a nyereg... Kicsit többet kellett volna készülni erre az 50 kilométerre. De hát mindig esett!

Órákon keresztül érkeztek célba a bringások, és a sellyei strandon sem maradtunk étlen-szomjan. Most már jöhetett egy kis sör is, és a lángosnak is ínycsiklandozó volt az illata.

A büfé árnyékában ülve eltöltött a jó érzés: idén ismét megcsináltuk! Ki jön jövőre?

U.i.: Vasárnap megint esett.